Els punyals i la (nova) política

Jordi Serrano / @jordi_serrano

Un dels encerts del 15 M va ser que una nova generació de joves, va dir prou i va cridar des de tots les places: el rei va despullat! Va interpretar correctament el que la immensa majoria de la societat sentia. El que va fer malament el 15M va ser no seguir a **Gramsci** i no voler veure que les idees no viuen sense organització. Creien que la política es podia fer des d'un Club de Cànnabis. Ara, **diferents moviments i propostes electorals es plantegen resoldre l'error inicial del 15M**. I és clar en política, una organització és un partit polític. I els partits polítics serveixen fonamentalment per assaltar el poder.

Autoenganyar-se és el primer error que condueix a cometre'n de clamorosos quan no s'entén el que és la naturalesa del poder. Per tant **es necessiten partits, i sí, que tinguin responsables d'organització i caps visibles**. Sí caps visibles, que estiguin clars, amb capacitat per fer front a situacions que en la seva major part no estan planificades, sinó que són la vida: caòtica i estranya. I calen també responsables d'organització que siguin capaços de crear harmonia on hi ha només desconeguts. Però també es necessiten equips, una opció política sense un bon equip és un pollastre sense cap, amb poc temps farà inexorablement el ridícul. I per fer equips es necessiten quadres amb formació i experiència. Acabem acceptant principis postmoderns de voler partits que no siguin partits, sense caps visibles i amb persones sense formació i experiència. Brillant! Això no pot donar bon resultat.

> El punyal té un estrany magnetisme que fa que s'hagi de clavar a l'esquena d'un camarada

Tinc un amiga que diu que agafes a un grup de gent normal i els fas dirigents d'un partit. En la primera reunió, quan s'avorreixen -inexorablement s'avorriran- i es posen la mà a la butxaca es troben amb un punyal. El punyal no és un qualsevol, té un estrany magnetisme que fa que s'hagi de clavar a l'esquena d'un camarada sense esperar massa temps. La gent que ho sap almenys té la possibilitat de generar una mica de vacunes contra els efectes del poder, però els que no ho saben, els que creuen que a ells que són purs i això no els passarà mai, aquests seran els pitjors. Clavaran el punyal encara amb més força i convicció. Com es soluciona això? No ho sé, però un cop és visible almenys es pot parlar. I només posant-ho en evidencia i fent-ho explícit i visible ho podem intentar pal·liar.

L'única forma de combatre la pulsió de clavar el gabinet que un es troba a la butxaca és, en primer lloc, ser-ne conscient. **El poder converteix gent 'happy flower' en killers**. Afecta tothom, no hi ha ningú que s'hi pugui resistir. En segon lloc tenint ideologia. **Si no hi ha ideologia, els partits es converteixen en sindicats d'interessos** i està clar, si només hi ha interessos els ganivets volen. En tercer lloc cal que no hi hagi dogmatisme. Si l'organització hi ha persones o grups dogmàtics que creuen que tenen la VERITAT i que el problema és que el poble es imbècil, llavors els ganivets volen també ràpid. A més, quan un dogmàtic clava un ganivet està convençut que és la seva obligació política i que la història l'absoldrà.

En quart lloc **cal que en les organitzacions hi hagi idealisme**. Però per tal que els idealistes puguin accedir a la direcció, cal que els líders naturals es vulguin rodejar d'idealistes i no de 'culos di ferro' (aquells que aguanten hores i hores de reunions interminables perquè no tenen res més que fer en la vida) o de trepes. Si es rodegen de gent que no té vida privada i amb escaladors, llavors els

ganivets ràpidament són llançats contra les esquenes dels camarades. En cinquè lloc **cal que en l'organització predomini la humilitat**. Si és així és possible que la gent s'expressi amb naturalitat i expliqui als dirigents en què s'equivoquen. Que els recordi, com al Cèsar, que són mortals. Si en l'organització el sistema de relació es fonamenta en la prepotència llavors els ganivets… I en sisè lloc **cal que en l'organització predomini la generositat de dalt a baix. Sí, de dalt a baix**. La gent normal quan arriba a dalt normalment no s'adona que es converteixen en gent dura, rocosa. Creuen que ells continuen actuant igual, quan la percepció de la gent és que ara, actuen tocats amb la duresa que dona sempre el poder. Els que avui componen "La casta" per això no se'n senten i cal saber que algun dia van ser també idealistes.

Al final el poble per mecanismes difícils d'explicar saben quan els seus dirigents, són conscients dels efectes del poder, plens d'ideologia, no dogmàtics, humils i generosos. I pren decisions inapel·lables.

Jordi Serrano és rector de la Universitat Progressista d'Estiu de Catalunya (UPEC).